

1

Het was de dag na Labor Day, een van die perfecte, vergulde ochtenden begin september in Massachusetts, dat de leerlingen van Saint Ambrose Preparatory School begonnen te arriveren. De school was meer dan honderdtwintig jaar oud en de verzameling imposante stenen gebouwen zag er net zo voornaam uit als die van de universiteiten waar de meeste leerlingen na hun eindexamen tot zouden worden toegelaten. Vele illustere mannen hadden een deel van hun opleiding aan Saint Ambrose gevolgd om daarna hun stempel op de wereld te drukken.

Het was een historische dag voor de school. Na tien jaar vol verhitte debatten en twee jaar aan voorbereidingen zouden honderdveertig vrouwelijke leerlingen zich aansluiten bij de achthonderd mannelijke leerlingen. Dit maakte onderdeel uit van een programma van drie jaar dat uiteindelijk vierhonderd jongedames aan hun leerlingenbestand zou toevoegen, waardoor het totale aantal leerlingen op twaalfhonderd zou komen. Dit eerste jaar hadden ze zestig vrouwelijke eerstejaars, veertig twee-

dejaars, tweeëndertig derdejaars en acht vierdejaars toegelaten die of net naar de Oostkust waren verhuisd of een andere geldige reden hadden om als vierdejaars van school te willen veranderen en niet hun eindexamen te willen afleggen met de klas waarmee ze hun hele middelbareschoolcarrière hadden doorlopen. Iedere vrouwelijke gegadigde was zorgvuldig gescreend om er zeker van te zijn dat ze voldeed aan de normen van Saint Ambrose, moreel en academisch.

Er waren twee nieuwe leerlinghuizen gebouwd voor de vrouwelijke leerlingen. Een derde huis zou binnen het jaar klaar zijn en er was een vierde gepland voor het jaar daarna. Tot op heden waren alle toevoegingen en veranderingen vlekkeloos doorgevoerd. Er waren het afgelopen jaar lange bijeenkomsten geweest om de bestaande faculteit te helpen bij de overgang van het lesgeven op een jongensschool naar op een gemengde school. De voorstanders hadden volgehouden dat het het academisch aanzien van de school zou verbeteren, omdat meisjes zich op dezelfde leeftijd meestal meer aan hun opleiding wijdten en eerder hun weg vonden in de academische wereld. Anderen waren van mening dat de leerlingen zo meer volwaardige medemensen werden door te leren met leden van het andere geslacht samen te wonen en te werken, en de concurrentie met hen aan te gaan, wat natuurlijk representatiever was voor de 'echte' wereld die hen bij hun vervolgstudie en daarna wachtte.

Het aantal inschrijvingen was de afgelopen jaren licht gedaald, omdat het grootste deel van hun concurrenten al gemengd les gaf, iets waar de meeste leerlingen de voor-

keur aan gaven. Saint Ambrose kon zijn positie niet behouden zonder die kant op te gaan. Het was echter een felle strijd geweest en de directeur, Taylor Houghton IV, was als een van de laatsten van de voordelen ervan overtuigd. Hij zag overal beren op de weg, zoals romances tussen de leerlingen, een probleem dat ze op een jongensschool niet kenden. Lawrence Gray, hoofd van de afdeling Engels, had gevraagd of ze de naam van de school zouden veranderen in Saint Sodom & Gomorra. Na zevenendertig jaar op Saint Ambrose was hij het felst tegen de verandering ingegaan. Hij was traditioneel, conservatief en in zijn privéleven een verbitterd persoon. Zijn bezwaren waren uiteindelijk verworpen door degenen die wilden dat de school bij de tijd bleef, ongeacht hoe groot die uitdaging was. De zure houding van Larry Gray was te danken aan het feit dat zijn vrouw hem had verlaten voor de vader van een tweedejaarsjongen, tien jaar nadat hij op Saint Ambrose was begonnen. Daar was hij nooit helemaal van hersteld en hij was nooit hertrouwd. Hij was daarna nog zevenentwintig jaar aangebleven, maar was diep ongelukkig geweest, ondanks dat hij een geweldige leraar was. Hij haalde de best mogelijke academische prestaties uit elke jongen alvorens hem door te sturen naar zijn vervolgopleiding, klaar om uit te blinken op de universiteit van zijn keus.

Taylor Houghton was op Larry, hun plaatselijke knorrepot, gesteld en was er klaar voor om de komende tijd Larry's gemopper aan te horen. Larry's weerstand ten opzichte van de modernisering van de school had ertoe geleid dat hij stevast was overgeslagen voor de positie

van onderdirecteur. Over twee jaar zou hij met pensioen gaan, maar hij was nog altijd bijzonder uitgesproken over zijn bezwaren tegen de komst van vrouwelijke leerlingen.

Toen de vorige onderdirecteur met pensioen was gegaan vanwege de grote verandering die op school zou plaatsvinden, had het schoolbestuur twee jaar lang naar een vervanger gezocht en het was opgetogen geweest toen het was gelukt een briljante jonge Afro-Amerikaanse vrouw weg te kapen bij een rivaal waar ze al als onderdirecteur had gewerkt. Nicole Smith, afgestudeerd aan Harvard, vond het geweldig om in een overgangperiode op Saint Ambrose aan de slag te gaan. Haar vader was de rector van een gerespecteerde kleine universiteit en haar moeder was een dichter des vaderlands die les gaf aan Princeton. Het academische leven zat in Nicoles bloed. Op zesendertigjarige leeftijd barstte ze van de energie en het enthousiasme.

Taylor Houghton, de faculteit en het bestuur waren dolblij met haar, en zelfs Larry Gray had weinig op haar aan te merken en mocht haar. Hij ambieerde niet langer zelf nog onderdirecteur te worden. Het enige wat hij wilde was met pensioen gaan en hij had gezegd dat hij niet kon wachten tot het zover was.

Shepard Watts, hoofd van het bestuur, was een van de meest fervente voorvechters geweest van het plan om over te stappen op gemengd onderwijs. Hij gaf grif toe dat dat niet zonder eigenbelang was. Zijn dertienjarige dochters, tweelingzusjes, zouden over een jaar in de eerste beginnen, over drie jaar gevolgd door zijn nu elfjarige zoon. Hij wilde dat zijn dochters dezelfde eerste klas op-

leiding op Saint Ambrose zouden krijgen als zijn zoons. De meiden hadden de inschrijfformulieren al ingevuld en waren toegelaten op de voorwaarde dat ze hun huidige opleiding succesvol zouden afronden. Daar twijfelde niemand aan, gezien hun rapporten tot nu toe. Jamie Watts, Shepards oudste zoon, was een van hun beste leerlingen en zou als vierdejaars verdergaan. Zijn schoolprestaties vielen op, net als zijn succes als atleet. Hij was een geweldige jongen en iedereen mocht hem.

Shepard was vermogensbeheerder in New York en zijn vrouw Ellen was een zeer betrokken huismoeder en hoofd van de ouderraad. Ze had twintig jaar eerder tijdens de zomer als stagiaire bij Shepard gewerkt en was een jaar later met hem getrouwd. Taylor en zijn vrouw Charity mochten hen bijzonder graag en beschouwden hen als goede vrienden.

Taylor en Charity hadden één dochter, die kinderarts was. Ze was getrouwd en woonde in Chicago. Charity gaf geschiedenis en Latijn op de school en vond het geweldig dat ze het komende jaar ook les zou geven aan meiden. Ze stamde uit een degelijke familie uit New England en was perfect geschikt voor het leven als vrouw van de directeur van een gerespecteerde privéschool. Ze was trots op Taylor en zijn positie.

Over tien jaar zou hij de pensioengerechtigde leeftijd bereiken, maar hij was dol op zijn school. Ondanks de grootte voelde die knus aan, en Charity maakte er een punt van om zo veel mogelijk leerlingen en ouders te leren kennen. Net als de andere leden van de faculteit was ze mentor van een groep leerlingen, die ze gedurende

hun vier jaar op de school volgde. Ze zou samen met haar vierdejaars aan de slag gaan met hun inschrijvingen voor verschillende universiteiten, zou aanbevelingsbrieven voor ze schrijven en advies geven over hun essays. De meeste leerlingen van Saint Ambrose meldden zich aan bij *Ivy League*-universiteiten en een indrukwekkend aantal van hun jongens was tot nu toe elk jaar toegelaten.

Taylor en Nicole Smith stonden boven aan de trap van het administratiegebouw naar de arriverende jongeren te kijken toen Shepard Watts met zijn zoon Jamie aan kwam rijden. Shep liet Jamie achter om zijn vrienden op te zoeken en liep de trap op om Taylor en Nicole te begroeten. Ze keek opgetogen naar de stoet SUV's die naar de speciaal gereserveerde parkeerplaatsen voor de verschillende leerjaren reden.

Shepard glimlachte naar de onderdirecteur. 'Hoe gaat het?'

'Het ziet er goed uit,' antwoordde ze met een brede lach. 'De eerste was er om één minuut over negen.'

Vrijwel alle parkeerplekken waren gevuld. Shepard keek Taylor aan. 'Waar is Larry?'

Larry was meestal aanwezig om de aankomst van de leerlingen te observeren.

'Hij krijgt zuurstof toegediend in mijn kantoor,' zei Taylor.

Ze moesten alle drie lachen.

Taylor was lang en atletisch gebouwd, met zilvergrijs doorregen donker haar en levendige bruine ogen. Hij had aan Princeton gestudeerd, net als al zijn mannelijke familieleden voor hem. Charity was naar Wellesley gegaan.

Shepard, een Yalie, was een knappe man met donker haar en een doordringende blik in zijn blauwe ogen, en hij was hun meest effectieve fondsenwerver. Hij accepteerde gewoon geen nee en wist een verbazingwekkende hoeveelheid geld los te peuteren uit de ouders van huidige leerlingen en uit alumni. Daarnaast gaf hij zelf ook gul. Ondanks zijn veeleisende baan was hij een toegewijde vader. De afgelopen drie jaar had hij die toewijding aan de school steeds opnieuw bewezen.

De drie stonden boven aan de trap te kijken naar de naderende SUV's die naar de aangewezen parkeerterreinen reden waar fietsen, computers en zo veel mogelijk van de toegestane gemakken van thuis werden uitgeladen.

Er stonden lange tafels klaar waar leraren een overzicht uitdeelden van wie waar sliep. Er heerste zoals altijd een lichte chaos, terwijl ouders worstelden met weekendtassen en koffers, dozen en computers, en terugkerende leerlingen op zoek gingen naar hun vrienden en wilden weten in welk huis ze terecht zouden komen. Alle informatie was ze een maand eerder digitaal toegestuurd, maar het schema voor die dag en wie in welk huis was ondergebracht werd opnieuw uitgedeeld aan degenen die die gegevens niet hadden meegebracht.

Eerstejaars kregen een vertrek toegewezen dat ze met vier tot zes leerlingen zouden delen. Vierdejaars zouden een kamer alleen of met één andere medeleerling krijgen. Tweedejaars en derdejaars zouden een ruimte voor drie of vier leerlingen krijgen.

In de huizen voor de meiden gold een soortgelijk systeem. Er zou een lerares aanwezig zijn in elk huis om

eventuele zieken te helpen, problemen op te lossen en om erop toe te zien dat iedereen zich gedroeg en zich aan de regels hield.

Gillian Marks, het nieuwe hoofd van de sportafdeling, was aan een van de meidenhuizen toegewezen. Het oude hoofd dat hier twintig jaar had gewerkt, had ontslag genomen zodra het zeker was dat de school vrouwelijke leerlingen zou verwelkomen. Gillian was een opgewekt mens en ze was dolblij geweest toen ze haar de baan hadden aangeboden. Zij blonk op haar eigen manier uit en had op achttienjarige leeftijd een zilveren medaille voor verspringen gewonnen bij de Olympische Spelen. Ze had een record behaald dat tot op heden nog niet was verbeterd. Ze was ongeveer 1 meter 88 lang, tweeëndertig jaar oud, was assistent-hoofd van de sportafdeling geweest op een meisjescostschool en keek ernaar uit om ook met jongens te kunnen werken.

Simon Edwards, de wiskundeleraar, zou haar helpen bij het begeleiden van het voetbalteam van de jongens. Hij had na zijn afstuderen twee jaar in Frankrijk en Spanje gewoond en was gek op de sport. Hij had hiervoor op een gemengde topschool in New York lesgegeven en was een jaar geleden naar Saint Ambrose gekomen om ervaring op te doen op een kostschool. Hij was nog enthousiaster nu het een gemengde school werd. Met zijn achtentwintig jaar was hij het jongste lid van de faculteit. Hij had in augustus een afspraak met Gillian gehad om het coachen van het voetbalteam te bespreken. De try-outs voor de teams zouden de volgende dag plaatsvinden. De school beschikte over een binnenzwembad van olympische af-

metingen, gedoneerd door een alumnus, en had een sterk zwemteam. Gillian zou ook de meiden coachen in volleybal en basketbal.

Taylor en Nicole zagen Gillian de eerstejaarsmeisjes begroeten bij hun parkeerterrein en Simon Edwards ontving de eerstejaarsjongens. Terugkerende leerlingen en hun ouders wisten wat hen te doen stond en waar ze de informatie over de kamerverdeling konden krijgen, terwijl de leerlingen op zoek gingen naar hun vrienden, blij om ze na de zomer terug te zien. Samen met Shepard zagen ze Steve Babson arriveren. Hij had de langste academische proeftijd van welke leerling van de school dan ook. Het lukte hem elk jaar maar net om over te gaan. Zijn vader, Bert Babson, was hartchirurg in New York. Hij liet zich nauwelijks zien op school en sprak met harde woorden over zijn zoon als het personeel van Saint Ambrose met hem communiceerde. Zijn angstige, ietwat warrige vrouw kwam in haar eentje op bezoek bij haar zoon en Taylor wist uit ervaring en omdat Steves mentor hem dat had verteld dat Jean Babson een drankprobleem had dat ze onder controle hield als ze naar de school kwam. Er waren aanwijzingen dat Steve het thuis niet makkelijk had met een agressieve vader en een labiele moeder, maar hij had het tot zijn laatste jaar gered en hij was een lief, knap en ietwat slonzig joch met bruine krullen en onschuldige bruine ogen. Hij had de uitstraling van een grote, vriendelijke, beminnelijke pup waardoor de leraren hem allemaal mochten en wat bijna zijn slechte cijfers compenseerde.

Gabe Harris was samen met Rick Russo vanuit New York gekomen. Shepard kreunde toen hij Ricks moeder

zag. Ze droeg een roze Chanel-pakje en naaldhakken op het platteland van Massachusetts. Ze had onlangs een bezoekje aan de kapper gebracht en droeg zoals altijd een dikke laag make-up. Shep wist dat als hij dichterbij haar in de buurt had gestaan, hij overweldigd zou zijn geweest door haar parfum. Ricks vader Joe bezat luxueuze winkelcentra in Florida en Texas en was verreweg de grootste donateur van de school. De afgelopen drie jaar had hij ze een annuïteit van een miljoen dollar geschonken, dus ze gedoogden hem.

Rick was het tegenovergestelde van zijn vader. Hij had lichtbruin haar, een kalme uitstraling en grijze ogen, en zou zo in elke willekeurige menigte kunnen opgaan, iets wat hij wilde zodat hij niet zou opvallen zoals zijn ouders. Hij was een geweldige leerling, een rustige, bescheiden jongen die nooit opschepte, in tegenstelling tot zijn vader en moeder.

Shepard kon Joe Russo niet uitstaan, maar als hoofd van het bestuur moest hij aardig tegen hem zijn vanwege de grote hoeveelheid geld die Russo aan de school had gegeven. Adele Russo reed de nieuwe SUV van Bentley waarvan Shepard wist dat die voor bijna drie ton werd verkocht. De jongen die met hen mee was gekomen, Gabe Harris, werd als een goede jongen beschouwd. Hij was een matige leerling, maar zette zich volledig in en hij was een van hun topatleten en hoopte een sportbeurs te krijgen om te kunnen studeren. Hij was een van hun weinige beursleerlingen. Als de oudste van vier kinderen investeerden Gabe's ouders zwaar in hem, om zijn jongere broers en zusje te laten zien dat het mogelijk was. Zijn

vader, Mike Harris, was een van de meest succesvolle personal trainers van New York en zijn moeder Rachel was manager van een restaurant. Ze werkten hard om hun zoon naar Saint Ambrose te kunnen sturen en hij deed zijn best om hun verwachtingen waar te maken. Hij zou nu als vierdejaars zowel voetbal als football spelen en was ook goed in tennis. Hij had brede schouders doordat hij samen met zijn vader trainde, droeg zijn haar kortgeschoren en had intens blauwe ogen. Hij was niet lang, maar had al een mannelijke uitstraling.

Daar arriveerde Tommy Yee samen met zijn vader. Tommy was een zachtaardige, vriendelijke en heel rustige Chinees-Amerikaanse jongen, een enig kind met genoeg perfecte cijfers. Zijn vader Jeff was tandarts in New York en zijn moeder Shirley stond aan het hoofd van een prestigieus accountantskantoor. Tommy sprak vloeiend Mandarijn en Kantonees, was begenadigd in natuurkunde, goed in wiskunde en een wonderkind op de viool. Hij speelde in het schoolorkest en zijn ouders verwachtten perfectie van hem. Hij hoopte vervroegd toe te worden gelaten tot MIT, en gezien alles wat Taylor van zijn leraren had gehoord zou dat ook gebeuren. Taylor wist dat zijn ouders hem hard pushten en enkel het beste van hem wilden zien. Door hun eisen en verwachtingen bleef er maar weinig tijd voor hem over om tijd door te brengen met vrienden.

Shepard ging op zoek naar Jamie zodat ze konden gaan kijken bij welk huis hij was ingedeeld. Hij zou dit jaar een kamer voor zich alleen krijgen, in hetzelfde huis als een paar van zijn klasgenoten. Shepard had Taylor be-

loofd dat hij nog even gedag zou komen zeggen voor hij vertrok. Tot die tijd was er werk aan de winkel. Jamies geluidssysteem en computer moesten worden geïnstalleerd en ze hadden een klein koelkastje meegebracht. Vierdejaars mochten die op hun kamer hebben zodat ze wat konden eten of snacken terwijl ze met hun huiswerk bezig waren of voor een proefwerk studeerden.

Kostscholen hadden tegenwoordig meer weg van een universiteit, met voor de oudere leerlingen bijna dezelfde mate van vrijheid en onafhankelijkheid, privileges die met de leeftijd kwamen. Het enige verschil was dat er geen auto's waren toegestaan op het terrein. Leerlingen mochten met toestemming in het weekend te voet of op de fiets naar het nabijgelegen stadje gaan. Op de campus werden ze echter als volwassenen behandeld en er werd van hen verwacht dat ze de faculteitsleden en elkaar met respect en fatsoen zouden behandelen. Drugs en alcohol waren verboden en er waren in het verleden maar een paar voorvallen geweest. De betrokken leerlingen waren geschorst. Er waren geen tweede kansen waar het drugs betrof en het bestuur was het volledig eens met dat beleid.

Maxine Bell, de schooltherapeut, onderhield nauw contact met alle mentoren om ervoor te zorgen dat ze geen belangrijke tekenen misten dat er leerlingen met een depressie of met zelfmoordneigingen worstelden. Vijf jaar eerder was er een hartverscheurend drama geweest waarbij een leerling zich van het leven had beroofd. Hij had geweldige cijfers gehaald en kon op alle mogelijke steun van zijn familie rekenen, maar zijn relatie was verkeerd afgelopen. Hij reageerde daar zeer heftig op en had zich

verhangen. De afgelopen twintig jaar waren er drie zelfmoorden geweest, veel minder dan bij hun concurrenten. Eén van de beste kostscholen had de afgelopen twee jaar vier zelfmoorden meegemaakt. Dat was iets waar alle instellingen zich zorgen om maakten, maar Maxine was overal en kende een verbluffend aantal jongens. Ze ging naar de wedstrijden en sommige trainingen en kende veel leerlingen bij naam. Ze hield een vinger aan de pols van Saint Ambrose. Betty Trapp, de schoolverpleegkundige, was nog een informatiebron voor Maxine, aangezien alle leerlingen Betty kenden en naar de ziekenboeg gingen zodat ze zich door haar konden laten vertroetelen als ze ziek waren. Een plaatselijke dokter kwam als dat nodig was en zo'n zestien kilometer verderop lag een ziekenhuis dat over een helikopterdienst naar Boston beschikte. De school liep als een goed geoliede machine en er was geen enkele reden waarom daar verandering in zou komen met de komst van de meiden.

Shepard ging op zoek naar zijn zoon en Larry kwam naar buiten om het hele gebeuren in zich op te nemen, wat er chaotisch uitzag, maar dat niet was. Het was een onbekende aanblik, die jonge meisjes op het terrein, maar niet onaangenaam. Verschillende jongens hadden de meiden om hen heen opgemerkt, al leken de meisjes nog niet met elkaar in gesprek te zijn geraakt. Ze hadden het te druk met het uitladen van hun spullen uit de auto's waarmee ze waren gekomen en waren met hun ouders aan het discussiëren over wat waarheen moest en wie wat zou dragen.

De moeders van de eerstejaarsmeisjes maakten een uit-

geputte indruk. De meeste vaders waren ook meegekomen en worstelden met zware koffers. Hier en daar hielp een leraar een handje.

‘De huizen barsten vanavond uit hun voegen door alle föhns en krulijzers,’ merkte Larry somber op.

Nicole glimlachte. Ze was inmiddels aan zijn geklaag gewend na hun eerdere vergaderingen over de komst van de meiden. ‘Zo erg zal het allemaal niet zijn, Larry,’ verzekerde ze hem, terwijl ze alle drie een bijzonder mooi meisje opmerkten dat uit haar moeders auto stapte. Er was verder niemand bij hen en het meisje met het lange, steile haar haalde zonder enige aarzelings haar grote koffer en twee reistassen uit de kofferbak, terwijl haar moeder wat dozen uitlaadde. Het meisje kwam bijzonder zelfverzekerd over voor haar leeftijd en leek meer op een studente dan op een vierdejaars.

Ze was opvallend knap, net een model, en dat bleef niet onopgemerkt. Ze zagen verschillende faculteitsleden, vaders en leerlingen naar haar omkijken. Ze droeg een afgeknipte spijkerbroek, een t-shirt en sneakers, besteedde geen aandacht aan de bewonderende blikken, maar bleef met haar moeder praten.

Nicole herkende haar uit de dossiers die ze had bestudeerd. Dat was Vivienne Walker, een vierdejaars die was overgestapt van haar school in L.A.. Haar moeder, een advocaat, was net naar New York verhuisd. Haar vader was projectontwikkelaar in L.A.. Ze lagen in scheiding. Vivienne had bijzonder goede cijfers behaald op haar vorige privéschool. Ze had Saint Ambrose samen met haar moeder in mei een bezoekje gebracht en was een van

de laatste vrouwelijke leerlingen die was geaccepteerd, omdat ze te weinig vierdejaarsmeisjes hadden gehad. Het was lastig om vierdejaars over te halen naar een andere school over te stappen. Dat gebeurde meestal alleen als er sprake was van een noodgeval of van familieomstandigheden, wat bij Vivienne het geval was.

Larry nam Vivienne en haar moeder met een norske blik in zich op. Zij was precies het soort leerling waar hij bang voor was geweest, een echte schoonheid die haar mannelijke medeleerlingen zou afleiden en voor ‘problemen’ zou zorgen, zoals hij dat had gezegd. Er bestond geen enkele twijfel dat elke jongen en man op het terrein haar had opgemerkt, de vaders zelfs nog meer dan hun zoons. Ze zag eruit als een volwassen Alice in Wonderland. ‘Dat is nu precies waar ik het over had,’ zei hij op zure toon, waarna hij terugkeerde naar zijn kantoor.

Nicole en Taylor wisselden een glimlach uit.

‘Hij komt er wel overheen,’ zei Taylor optimistisch, terwijl hij de komst van Adrian Stone in een mooie donkere auto met chauffeur aanschouwde.

Ook Adrian kwam uit New York. Hij was een van hun meest briljante leerlingen en door zijn klasgenoten tot studiebol bestempeld. Hij was heel tener, had lang bruin haar dat altijd voor zijn gezicht hing en grote, droevige bruine ogen. Hij keerde nu terug als derdejaars en worstelde met een sociale fobie en astma. De jongen was een computergenie, dat zijn eigen programma’s en applicaties ontwierp. Vrienden had hij niet echt en hij was nogal op zichzelf, was altijd aan het studeren of verschool zich in het computerlokaal. Zijn ouders Jack en Liz, allebei

psychiater, waren in een vechtscheiding verwickeld die Adrians leven tot een ware hel had gemaakt. Ze sleepten elkaar constant voor de rechter. De psychiater die ten behoeve van Adrian door de rechtbank aan de zaak was toegewezen had de rechter twee jaar eerder uiteindelijk aanbevolen hem naar een kostschool te sturen om hem uit de echtelijke oorlog te verwijderen. Daarnaast had de rechter Adrian pro bono een jeugdrechtsadvocaat toegewezen om hem tegen zijn ouders te beschermen, die hem ieder als wapen tegen de ander hadden gebruikt. Hij was academisch gezien opgebloeid en was iets minder verlegen dan bij aankomst op Saint Ambrose. Volgens zijn mentor en leraren was hij altijd bang om iets verkeerd te doen of te zeggen en zichzelf of een ander in de problemen te brengen.

Zijn ouders kwamen hem vrijwel nooit op school bezoeken en hij leek tijdens de vakantie nooit zin te hebben om naar huis te gaan, waar hij om de andere dag bij een van hen woonde. Dat was een regeling die hij verschrikkelijk vond, maar het was de enige waar beide ouders mee akkoord hadden willen gaan. Hij was beter af op school. Zijn chauffeur hielp hem zijn spullen uit te pakken, een tas en wat dozen, en die naar zijn kamer te brengen. Zoals altijd was Adrian de enige leerling zonder ouders om hem op de eerste dag te helpen.

Taylor keek met een nadenkende blik naar hem, maar zag toen een bekend zwart busje naderen en in een afgelegen hoek van het parkeerterrein voor vierdejaars parkeren. De ramen waren te donker om erin te kunnen kijken. Er zaten twee mannen voorin, een chauffeur en

bodyguard. Taylor kon wel raden wie daar nog meer in zaten.

Zodra het busje tot stilstand was gekomen sprong een man met een perfect lichaam eruit. Hij was lang met brede schouders en droeg een zwart t-shirt, zwarte spijkerbroek, zwarte cowboylaarzen, een honkbalpetje en een donkere bril. Een lange, net zo knappe jongen stapte na hem uit. Hij had dezelfde bouw als zijn vader en had een dikke bos blond haar, hoewel dat van zijn vader donker was. Taylor wist dat hij groene ogen had. Hij werd meteen gevolgd door een blondine in een spijkerbroek en t-shirtje. Ook zij droeg een honkbalpetje en had een donkere bril op. Ze begonnen onmiddellijk dozen uit te laden. De chauffeur en de tweede man hielpen het gezin daarbij, maar de jongen en zijn ouders vertrokken alleen over het parkeerterrein en namen zijn spullen mee naar de tafel waar de kamerindeling voor de oudste jongens klaarlag. De twee mannen bleven bij het busje achter en niemand besteedde verder echt aandacht aan de jongen en zijn ouders. Hier en daar zag je iemand in de menigte opeens een tweede keer kijken als hij of zij besepte wie dat waren. Ze waren rustig en discreet, probeerden niet op te vallen, terwijl hun zoon naar zijn vrienden in de verte zwaaide.

Nicole Smith keek Taylor vragend aan. ‘Is dat...’ Het schoot haar opeens te binnen dat een van de vierdejaarsjongens, Chase Morgan, de zoon was van de beroemde acteur Matthew Morgan en zijn vrouw Merritt Jones, de meest gevierde actrice van de afgelopen twee decennia, met twee Oscars en talloze nominaties op haar naam. Dit

was het laatste jaar van Chase op Saint Ambrose en Taylor had altijd gezegd dat hij nog nooit zulke goede ouders had ontmoet. Ze concentreerden zich honderd procent op hun zoon, hielden zich op de achtergrond en schepten nooit op. Ze waren aanwezig bij alle belangrijke gelegenheden en bezochten hem wanneer hun drukke schema's dat toelieten. Ze vroegen niet om speciale privileges voor zichzelf of hun zoon en spraken met zijn leraren, net als ieder ander. Toen Chase als tweedejaars tijdens een ski-reisje met school naar Vermont zijn been had gebroken, was zijn vader binnen twaalf uur gekomen en zijn moeder binnen vierentwintig uur. Ze waren allebei vanaf hun filmlocatie vertrokken, Matthew uit Londen en Merritt uit Nairobi.

Nog opmerkelijker was dat ze het grootste deel van het afgelopen jaar gescheiden van elkaar hadden doorgebracht nadat Matthew naar verluidt een affaire had gehad met een actrice met wie hij samenwerkte, Kristin Harte. Dat nieuws was breed uitgemeten in de roddelbladen. De paparazzi hadden Merritt maandenlang gestalkt. Het gerucht ging dat ze een scheiding hadden aangevraagd, maar ze kwamen nog steeds samen naar schoolevenementen en hielden de problemen weg bij hun zoon. Ze leken beleefd met elkaar om te gaan als ze bij hem waren. Merritt tilde een kant van een kist en Matthew de andere, terwijl ze met Chase aan het kletsen waren.

De beste vriend van Chase op de campus was Jamie Watts, Shepards zoon. Jamie had hen al snel gevonden en hielp ze sjouwen. De twee jongens hadden broers kunnen zijn, ze waren allebei lang, blond en knap, met brede

schouders en smalle taille en een zelfverzekerde uitstraling. Ze zagen eruit als acteurs of modellen en waren talentvolle atleten. Ze waren prachtig om naar te kijken.

Taylor knikte als antwoord op Nicoles onuitgesproken vraag over de ouders van Chase. ‘Ze zijn de makkelijkste ouders waar ik in mijn negentien jaar hier mee te maken heb gehad. Ze zijn ongelooflijk aardige, discrete en verantwoordelijke mensen en Chase is een geweldige jongen. Hij wil naar UCLA gaan, terug naar de Westkust, of naar Tisch Drama aan NYU. Zijn ouders wilden dat hij voor zijn middelbareschoolperiode de ervaring van een school aan de Oostkust zou hebben en zij zijn constant aan het reizen. Hij is een fantastische leerling, een atleet... kortom, een fantastisch joch. Hetzelfde geldt voor Jamie, Shepards zoon.’

Nicole wist dat Matthew niet alleen acteerde, maar ook produceerde en regisseerde. Er waren een aantal belangrijke ouders geweest op haar vorige school, maar ze moest toegeven dat ze onder de indruk was toen ze de Morgans zich onopvallend tussen de menigte door zag begeven. Het was zo onverwacht om hen daar te zien dat vrijwel niemand aandacht aan hen besteedde, al zag je af en toe iemand ze met een geschokte blik herkennen. Ze hielden Chase zo veel mogelijk bij hun professionele leven vandaan. Je zou nooit raden dat Matthew op het moment met een andere vrouw samenwoonde en dat hij en zijn vrouw op het punt van scheiden stonden. Ze leken op elk ander gezin dat er die dag was. Taylor had in zijn tijd een aantal behoorlijk verbitterde vechtscheidingen gezien, maar daar hoorde die van hen niet bij.